

Amstelveen, 14 december 2025

Lieve Gaudete,

Omdat ik sterk geloof in het belang van kennis delen
en het uitwisselen van intergenerationele perspectieven,
begeleid ik nu en dan studenten van toneelscholen.

Zo bevond ik mij, in deze week naar de derde Advent,
in Amstelveen voor de afstudeervoorstelling van een van hen
en ervoer ik een wonderlijk soort trots – wonderlijk, omdat
die trots lichtelijk parasitair is: uiteindelijk heb ik misschien
één druppeltje mogen bijdragen aan haar oceaan van talent,
dus waarom voelde ik mij warm worden in de glans van haar succes?

Verwarring waar ik niet te lang bij stil stond, want ik werd aangeroepen
door een jongen die me met een grote glimlach vroeg of ik hem herkende.

En op het moment dat hij dat zei, zag ik in zijn gezicht zijn moeder,
mijn klasgenote op de toneelacademie, waar ik gevoelsmatig
niet langer dan een maand geleden zelf afstudeerde,
maar getalsmatig, nou ja, zeker een generatie geleden dus.

Want waar ik zijn moeder als eerstejaars leerde kennen,
was haar zoon nu zelf eerstejaars. En ik weet het, ik weet het,
tijd gaat maar één kant op en nooit achteruit,
maar toen hij een selfie van ons maakte, met ogen vol verheugen
en opwindning over een toekomst die nog alles kon bevatten,
zag ik mezelf opeens weer naast zijn moeder staan,
tegelijkertijd met een stuk meer zwaartekracht achter de kiezen
én geen spat veranderd.

Heel even voelde ik mij een Trafalmdoriaan,
de buitenaardse levensvorm die in een van de mooiste boeken die ik ken,
Slachthuis Vijf van Kurt Vonnegut,
tegelijkertijd heden, verleden en toekomst ervaart.

Maar waar zij om die reden het leven
als een zinloze herhaling van zetten zien,
zag ik hoe je nooit echt afscheid hoeft te nemen
omdat alles in een andere vorm weer terugkomt
om opnieuw te ervaren.

Ik besloot dat dat niet parasitair was,
maar een vorm van empathie

en dat empathie een middel is
om zinloosheid mee te voorkomen.

Iets om me op te verheugen,
deze Adventszondag,
de zondag die Gaudete heet – *Verheug U*.